

גמרא:

ומקשה הגמרא: הרי המעשה ברבי ישמעאל שהתיר כעורה שנעשית נאה, בא לסתור את דברי המשנה שאם נעשית נאה לאחר מכן הרי זה "נולד" שאין לו היתר, ואין זה דרך התנא להביא מעשה הסותר את דבריו, אלא רק דעה החולקת.

ומשנינן: הסורי מחסרא בלשון המשנה, והכי קתני:

רבי ישמעאל חולק, ואומר: אפילו כעורה ונעשת נאה, שחורה ונעשת לבנה, קצרה ונעשת ארוכה, אפשר להתיר את נדרה, שאין זה נולד.

ומעשה באחד שנדר מבת אחותו, והכניסו לבית רבי ישמעאל, וייפוח. וכולי.

ב-10 תנא, שנה התנא בכרייתא כיצד היתה מכוערת וייפוח:

שן תותבת, שן מלאכותית מכוערת היתה לה, שנפלה שינה ושמו שן תותבת במקומה. ועשה לה רבי ישמעאל שן תותבת של זהב, משלו, ובכך התייפתה.

כי שכיב כשנפטר רבי ישמעאל, פתח עליה, עליו במספד, החוץ ספדנא, ואמר הכי:

בנות ישראל! על רבי ישמעאל בכינה, כי הוא המלבישכן! וכולי.

הוא דאמר לה לדביתהו לאשתו: קונם שאי את נהנית לי עד שתטעימי את תבשילך לרבי יהודה ולרבי שמעון.

הלכה אליהם האשה עם תבשילה, ובקשה מרבי יהודה ורבי שמעון שיטעמו ממנו.

רבי יהודה טעים מהתבשיל, על אף שהיה בכך זילזול בכבודו.

אמר, דן רבי יהודה בלימוד של קל וחומר:

ומה כדי לעשות שלום בין איש לאשתו, אמרה תורה: שמי [שמו של הקב"ה], שנכתב בקדושה, ימחה על המים המאררים!

מי שנסתרה אשתו עם אדם זר, לאחר שקינא לה והתרה בה שלא תיסתר איתו, הרי היא נאסרת עליו, עד שיביאה למקדש וישקה אותה במים מאררים, והמים בודקים אותה אם היא טמאה או טהורה.

וכותב הכהן את פרשת סוטה, ששמו של הקב"ה מוזכר בה, ומוחה את כל הפרשה על המים, ומשקה בהם את הסוטה.

ונמצא, שמוחק הכהן את הפרשה עם שמו של הקב"ה על המים, כדי שאם תמצא האשה טהורה, יחזירנה בעלה, ויחיה עמה בשלום.

ועושים זאת, למרות שהטלת השלום ביניהם היא בספק.

כי אין ודאות שיהיה שלום ביניהם, שהרי על הצד שהיא זינתה, היא תמות, ולא יהיה שלום ביניהם.

ואם כן, אני, שאיני גדרש אלא להתבנות ולטעום מהתבשיל שהביאה לי אשה זאת, כדי שלא יחול עליה הקונם של בעלה, על אחת כמה וכמה שצריך אני לשאת בבזיון כדי שיהיה שלום ודאי ביניהם.

אבל רבי שמעון לא טעים.

אלא קילל רבי שמעון את בעלה, על שזילזל